

[Kim Behnke]

gumentet om, at der sker en forrentning af de penge, der er udestående, men den forrentning er jo lavere. Hvis den ikke var lavere, var der ingen grund til, at virksomhederne henvendte sig til fonden.

Jeg glæder mig til at se de revisionsberegninger osv., ministeren kan fremstille. Som fru Pia Larsen var inde på, kan man selvfølgelig lave nogle beregninger, hvor man forventer, at stort set alle penge kommer tilbage. Men ministerens ord her i dag var, at man forventer, at cirka halvdelen af de penge, der sendes ud, bliver tabt. De bliver så heller ikke forrentet. Så vil det altså være sådan, at det er simpelt at sætte et kryds i kalenderen ved den dag, hvor fonden er spist op.

Men jeg glæder mig til at se ministerens beregninger. Så kan vi fortsætte diskussionen på baggrund af dem.

Hermed sluttede forhandlingene.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 231:

Forslag til lov om ændring af lov om en garantiordning for udlån til nyetablerede virksomheder og nye aktiviteter i mindre og mellemstore virksomheder.

Af industriministeren (Trøjborg).
(Fremsat 17/3 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ole Vagn Christensen (S):

Igen står vi med et positivt lovforslag, som giver nogle udvidelsesmuligheder, og igen er vi

i den situation, at vi altid kan diskutere – det kan vi jo blive ved med, indtil vi har et paradis – om indsatsen er stor nok.

Jeg vil godt indledningsvis sige, at det, der var dejligt, var, at vi i forbindelse med finanslovaftalen blev enige om, at vi måtte have en sådan garantiordning for udlån til nyetablerede virksomheder og til nye aktiviteter i mindre og mellemstore virksomheder. Vi ved også, at der ved disse forhandlinger foregik drøftelser på baggrund af to forslag, ét fra den tidligere regering og ét fra Socialdemokratiet.

Vi kender også den alvorlige baggrund for, at det var nødvendigt, at man gik ind og stimulerede bankernes muligheder. Det var den store krise i finanssektoren og dermed de manglende finansieringsmuligheder.

Vi må også konstatere, at dette problem ikke er blevet mindre her i 1993 – det har der allerede været mange eksempler på – og det er derfor rigtigt, som regeringen har gjort det, at tage loven op til ny vurdering af, om tiltagene er bedst muligt skruet sammen, for at vi kan være med til at løse den krise, der er på dette område.

Derfor er det også nogle gode initiativer, man her har lagt op til ved at sige, at det også skal omhandle de nye områder inden for erhvervssektoren, nemlig hele spørgsmålet om servicesektoren.

Det er også rigtigt, at staten ikke behøver at have så stor en præmie ved denne her ordning, og at man derfor har sat præmien ned.

For det tredje er det også en god ting, at man prøver at sige til banker og finansieringsinstitutterne, at vi med dette lovforslag gør vores risikovillighed større. På den måde er der mulighed for, hvis man har afsat penge – og det har man jo i pengeinstitutterne – at tage flere projekter ind og dermed øge mulighederne.

Jeg synes også, det er rart, at ministeren lægger op til, at vi får lettet administrationen og også på den måde får gjort ordningen attraktiv, samtidig med at man holder sig inden for det, der var aftalt i forbindelse med finansloven.

Det her er et andet af de forslag, der ligger i regeringens erhvervspakke, og vi vil også medvirke til, at vi hurtigst muligt får dette lovforslag gennemført.

Per Tærshøl (KF):

[Per Tærsebøl]

Den socialdemokratiske ordfører svang sig lidt højt op, synes jeg. Godt nok har vi i den konservative gruppe sympati for forslaget, men ligefrem at tale om paradiset, fordi det bliver gennemført, er efter min mening lidt højt oppe.

Dette forslag er, kan man vist roligt sige, en videreudbygning af den tidligere regerings forslag fra 1992, og jeg skal da tilstå, at da jeg dengang stod på talerstolen, sagde jeg noget af det, som nu er kommet med i forslaget her. Så set med de øjne må jeg sige – og det er nok også den eneste gang, jeg kommer til at erkende det – at med den tilføjelse, der kommer i forslaget her, begræder jeg ikke lige netop med hensyn til dette, at vi har fået en ny regering.

Man ønsker at hjælpe de små og mellemstore virksomheder, som det er sagt tidligere, og det synes jeg er en god ting, selv om tilskud ikke ligefrem er min kop te. Jeg tvivler på, om det kan skabe flere arbejdspladser; men der skal gøres noget, vi skal forsøge noget, og derfor går vi også ind for forslaget.

Sidste gang efterlyste jeg, at man ud over fremstillingsvirksomheder også tog service og handel med. Det er kommet med i dette forslag, og det hilser jeg med tilfredshed; vi går ind for det, ingen diskussion om det. Men jeg skal indrømme, at jeg tror desværre ikke på, at det kommer til at sætte gang i hjulene. Det hjælper nok en lille smule, men desværre ikke så meget, som det kunne gøre.

Jeg har en anden idé, som jeg bærer frem ved slige lejligheder – jeg ved ikke, om den er konservativ, eller hvad – om en generel rentesænkning eller fastlåsning af renten. Den største svøbe for erhvervslivet, især for de små og måske også de mellemstore virksomheder, er simpelt hen den tumbede rente, som ryger op og ned hele tiden, især op. Kunne man ikke på en eller anden måde få låst den fast, så man hvert år, når man lagde sit budget i virksomhederne, vidste hvor høj renten var?

Jeg hylder da helt bestemt de frie kræfters spil, det gør man jo, når man er konservativ. Men det er sådan inden for min egen virksomhed – det kan jeg godt sige i en lukket kreds, og man kan jo roligt sige, at vi er en lukket kreds; vi er ikke så mange til stede, så jeg vil bede om, at man ikke siger det rundt omkring – hver gang renten stiger med 3 pct., forsvinder der en medarbejder i min lille virksomhed, hvor vi be-

skæftiger 12-14 personer. Og i år er den altså røget op, noget med 4-5 pct., og hvis det var fortsat, ville der altså ryge to mennesker. Den situation tror jeg at usandsynlig mange virksomheder står i, og derfor ville noget af det vigtigste simpelt hen være, hvis man hvert år kunne sige, at nu er renten det og det – og helst så lav som overhovedet muligt.

Jeg kender da godt denne forklaring med, at det er tyskerne og udlandet, der bestemmer, og hvad ved jeg, og det er det selvfølgelig også. Men det er lidt amoralsk, når vi ved, at ved den sidste kronekrise – hvad jeg synes var dygtigt gjort – tjente Nationalbanken ½ mia. kr., men samtidig forsvandt der måske 5.000 ud af arbejdsmarkedet af den grund. Set i det lys synes jeg egentlig ikke, at det er det bedste forslag, der ligger her; det var hellere renten, man skulle tage fat på.

Så skal jeg nok lade være med at tale om momsnedsettelse og skattelettelser og den slags ting, selv om det også ville være meget, meget bedre end et forslag af denne karat. Det ville give optimisme i samfundet, det ville give tiltro til, at den nye regering havde så megen selvtillid og optimisme, at den turde tage en chance og risikere noget af det offentlige budget; man kunne f.eks. lave en momsnedsettelse, sørge for, at renten lå fast i et år, eller sænke skatterne. Men det tør man simpelt hen ikke, og det viser altså, at denne regering ikke har den optimisme, der skal til for øjeblikket.

Samfundet har brug for optimisme. Opsvinget lurer lige omkring hjørnet, er jeg sikker på; men der er ingen, der tør bruge en krone, for man ved ikke, om man er fyret i morgen, og det er dét, der er problemet. Alle de ordninger, vi laver, er gode nok, vi er med på dem, hvis der er fornuft i dem, og det er der også i dette lovforslag. Men det, det drejer sig om, er simpelt hen, at vi alle sammen tror på, at der kommer gang i hjulene igen – det er også et lille hib til ministeren, og det kan han tage med hjem til regeringen, hvis han ellers har tid til det.

Jeg kunne også godt i denne forbindelse tænke mig, at det havde været ministeren for erhvervspolitisk samordning, der fremsatte et lovforslag som dette her, for det griber jo ind i masser af ministeriers sagsområder ... og nu er min taletid slut.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg er godt klar over efter at have hørt hr. Per Tærsebøl's udlægning og hans argumentation her til sidst, at i det øjeblik, der blev skabt paradisiske tilstande på Jorden, ville han nok fortsat sige: Det er ikke nok! Det var den bemærkning, jeg brugte: Hvornår er det nok? Når man har skabt den paradisiske situation? Dette lovforslag er et lille – et meget lille – skridt, men dog et målbart skridt i den rigtige retning.

Og så er jeg helt enig med hr. Per Tærsebøl i, at selvfølgelig er der også andre problemer forbundet med erhvervspolitikken og erhvervslivets forhold. Jeg er helt sikker på, at dem er regeringen selvfølgelig også opmærksom på, men nu har den jo ikke siddet ret mange dage. Jeg synes, det er skønt, at der allerede er kommet gode initiativer i gang, og at disse initiativer endda er blevet udvidet, så de er langt, langt bedre end dem, man kendte tidligere.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg vil ikke blande mig i diskussionen om paradisiske tilstande på Jorden, men blot konstatere, at det kan da i hvert fald mærkes, at Kristeligt Folkeparti er blevet en del af regeringen med de ambitioner, der er lagt i de forslag, der bliver fremsat.

Hr. Per Tærsebøl gjorde jo ret i at påpege, at renteniveauet er utrolig skadeligt og en af de mest skadelige parametre for dansk erhvervsliv. Men hr. Per Tærsebøl glemmer jo at kigge i bakspejlet, og man kan komme gruelig galt af sted, hvis man glemmer at bruge det. For hvorfor er renteniveauet, som det er i dag? Ja, her må jeg altså tage den nye regering i forsvar og sige, at det er ikke dens ansvar. Men i 10 år har hr. Per Tærsebøl's parti været statsministerparti, i 10 år har hr. Per Tærsebøl's parti stået i spidsen for regeringerne. Og hvad har de regeringer gjort? De har skabt den situation, der er årsagen til den høje rente i dag. Alt det med tyskerne og telefaksen og Bundesbank osv. er jo ikke andet end bortforklaringer af den kendsgerning, at så længe staten har optaget lån for 650 mia. kr., vil det være en statsfinansiell katastrofe, hvis renten kom alt for langt ned. For hvad ville der ske? Jo, der ville ikke længere være nogen, der var interesseret i at have deres penge placeret i statspapirer.

Men hvorfor er gælden så høj som 650 mia. kr.? Ja, hr. Per Tærsebøl og hr. Per Tærsebøl's parti har et meget stort ansvar for, at vi er nået dertil, hvor vi er i dag. Så brug bakspejlet, hr. Per Tærsebøl.

(Kort bemærkning).

Per Tærsebøl (KF):

Ja, nu troede jeg jo, at hr. Kim Behnke var taget af sted for længst, fordi jeg ved, at han har en aftale. Derfor havde jeg ikke forventet, at hr. Kim Behnke havde tid til at komme op og svare på noget af det, jeg sagde.

Jeg kan sige ganske kort til hr. Kim Behnke, at den tidligere regering var en mindretalsregering, den forrige regering var også en mindretalsregering, og sådan kan jeg blive ved; men for øjeblikket har vi en flertalsregering. Jeg synes da heller ikke – det skal jeg gerne erkende – at alt det, den tidligere regering lavede, var rigtigt. Jeg har f.eks. lige stået heroppe og sagt, at sidste gang plæderede jeg for, at man også skulle have service- og handelsvirksomheder med. Det kom ikke med, det kunne jeg ikke få igennem i min gruppe, men sådan er demokratiets vilkår, og det må jeg jo rette mig efter. Så jeg erkender, at det glæder mig altså, at det er kommet igennem nu, men jeg havde da hellere set, at det var mig, der havde siddet i den stol i stedet for den nuværende industriminister, selv om han er en både sød og flink og hyggelig fyr.

Når jeg nu er heroppe og vi skal snakke om paradiset og den slags igen, kan jeg godt sige til hr. Ole Vagn Christensen: I denne forbindelse er vi i paradiset den dag, hvor vi har en arbejdsløshed på omkring 5 pct., i hvert fald efter min mening.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal bare kvittere for en efter min mening dejlig udlægning af, hvad man mener, at Paradiset er. Jeg har nok lidt større forventninger, men jeg erkender, at de små skridt, som vi er i gang med at tage, går i den rigtige retning.

Pia Larsen (V):

Det er jo ikke særlig lang tid siden, at vi vedtog denne lov som et led i finanslovforliget for 1993. Allerede dengang diskuterede vi indgå-

[Pia Larsen]

ende, om målgruppen – fremstillingserhverv samt bygge- og anlægserhverv – var tilstrækkelig stor, eller om målgruppen også burde omfatte service og handel.

Grunden til Venstres beslutning om at stemme for den vedtagne begrænsning af målgruppen var, at vi ønskede ordningen udformet, så den var så effektiv og målrettet som muligt. Men nu har vi lyttet til kritikken, der gik ud på, at det var uretfærdigt, at service og handel ikke også kunne komme i betragtning, og dette kombineret med at finansieringsmulighederne i dag er om muligt endnu ringere for de mindre virksomheder, end da vi vedtog loven, får Venstre til at sige ja til denne ændring.

På baggrund af, at virksomhedernes lånemuligheder som sagt er forværret, siden vi vedtog det oprindelige lovforslag, kan vi i Venstre også gå med til, at kautionen forøges med op til 50 pct. af det ydede lån. I den forbindelse er det vigtigt at understrege, at kautionen fortsat højst kan udgøre 400.000 kr. pr. virksomhed.

Det er måske ikke så forfærdelig vigtigt, om bidraget til disse kautioner er 1½ pct. eller lidt mindre. Det er klart, at Venstre ikke er interesseret i at gøre det dyrere end højst nødvendigt for erhvervslivet at låne penge, men det var faktisk heller ikke vores tanke, da vi vedtog det oprindelige lovforslag. Venstres idé var, at pengeinstituttet og virksomheden skulle, om jeg så må sige, dele bidraget, ikke at pengeinstituttet skulle belaste virksomheden med det totale bidrag.

Pengeinstitutterne tjener jo deres penge på at låne penge ud. Her var således en forøget mulighed for at tjene penge, og derfor er det ikke rimeligt at belaste låntagerne med det fulde bidrag, når risikoen oven i købet er halveret i forhold til sædvanlige udlån. Jeg ved godt, at det er meget vanskeligt at sikre, at pengeinstitutterne lever op til denne fordelingsnøgle med hensyn til bidraget, men hvis vi finder en løsning på det, kan det ikke være afgørende, om virksomheden betaler en halv eller trekvart pct. mere på et lån, som virksomheden ellers ikke kunne få. Det lyder måske lidt barsk, men der skal altså efter Venstres mening være forskel på, om man får 50 pct. i kaution fra staten eller ej, både set fra pengeinstituttets og fra virksomhedens side.

I Venstre synes vi fortsat, at denne model med en garantiordning tegner til at være sær-

deles brugbar, og jeg håber, at rigtig mange virksomheder får sat gang i en masse nye aktiviteter til gavn for deres egen videre eksistens, beskæftigelsen og samfundsøkonomien som helhed.

Med de par forbehold, jeg her har taget, kan Venstre tilslutte sig forslaget.

Rahbæk Møller (SF):

Jeg kan såmænd være meget enig i en stor del af hr. Per Tærsebøls kritik af forslaget, selv om jeg dog er nødt til at tilføje, at det er altså noget bedre end det forslag, som den konservative industriminister kom med for ganske nylig. Jeg tænker især på, at man nu har taget service- og handelserhverv med, for det er jo netop de brancher, der i høj grad kan forventes at bruge en sådan ordning.

Når det derimod gælder nystartede virksomheder inden for produktive erhverv eller andre erhverv, hvor der er store udviklings- og investeringsomkostninger, hjælper dette forslag overhovedet ikke. Når det er blevet så svært at iværksætte inden for sådanne områder, skyldes det jo, at de gode gamle muligheder for at skaffe kapital er forsvundet. I gamle dage havde man friværdien i sin bolig som startgrundlag, og derefter kunne man regne med, at de lån, som man selvfølgelig også var nødt til at optage, hjalp inflationen én af med, delvis i hvert fald. Men ingen af de to forudsætninger gælder i dag. Friværdier er ikke, hvad de har været, inflationen hjælper ikke nogen af med gælden, og derfor vil vi fortsat – med eller uden dette forslag – ikke se nogen iværksættelse af nogen betydning inden for disse brancher. Og det er en skam, for det er her, de store udviklingsmuligheder og de mange arbejdspladser er.

Men o.k., det er da godt, at vi har fået nogle serviceerhverv med, der kan også være nogle job her. Jeg taler slet ikke noget ondt om det, vi støtter forslaget, men jeg er stadig nødt til at sige, at det er ikke nok. Der skal tages alvorligt fat på egenkapitalproblemet i nystartede virksomheder, og jeg håber, at regeringen snart tager sig sammen, for nu har vi snakket om det længe nok.

Kim Behnke (FP):

Da Folketinget i december 1992 vedtog disse garantiordninger, stemte Fremskridtspartiet

[Klm Behnke]

imod, og ændringerne af loven bliver heller ikke vedtaget med Fremskridtspartiets stemmer. Men vi synes, det er en lille smule pinligt, at en lov, der er vedtaget i december, allerede skal ændres i marts måned det efterfølgende år. Det er simpelt hen for dårligt, når man indgår politiske aftaler, at man ikke i højere grad er i stand til med det samme at lave de love, der skal til, men at Folketinget allerede få måneder efter skal i gang med at lave lovændringer.

Med hensyn til den måde, det konkrete lovforslag er skruet sammen på, er det jo heller ikke blevet bedre. Nu vil man fra regeringens side nedsætte virksomhedernes bidrag fra 1½ til 1 pct., og det kan undre os lidt. Det er ikke længe siden, at bl.a. Fremskridtspartiet var med i en aftale vedrørende andenlagsbelønning af skibe. Den skulle være selv bærende, og det blev via en konsulentrapport fastslået, at for at en ordning kan være selv bærende, skal præmiebidraget være 2 pct. Men her sætter man altså præmiebidraget ned fra 1½ til 1 pct., og det betyder unægtelig, at der kommer et element af statssubsidier ind. Beløbsgrænserne gør, at EF tilsyneladende ikke har noget at indvende, men ikke desto mindre synes jeg nok, at når man tænker på de taler, der holdes i anden sammenhæng om, at vi går foran i Danmark, nedtrapper statstilskuddene og ikke skal konkurrere på statskasser osv. osv., er det lidt bemærkelsesværdigt, at man i denne sag glemmer, at der bliver et element af statssubsidiering.

Vi mener også, at der godt kan argumenteres for udvidelsen af målgruppen; skal vi absolut have en elendig ordning, skal den selvfølgelig være lige elendig for alle, men det er efter vores mening den forkerte måde at håndtere sagen på.

Hr. Per Tærsebøl var klar og korrekt i sin formulering af problemet, nemlig renteniveauet, når det gælder investeringer i dansk erhvervsliv. Det er selvfølgelig også rigtigt, som SF's ordfører nok en gang gør opmærksom på, at det er et problem med fremskaffelse af egenkapital; men renteniveauet er jo også med til at forhindre, at egenkapitalen kan frembringes, og uanset hvor mange ordninger der bliver lavet, kan de ikke medvirke til at løse det grundlæggende problem med det alt for høje renteniveau. Som jeg redegjorde for under en kort bemærkning, kan problemet kun løses ved, at

statens trafik med opslugning af risikovillig kapital gennem udstedelse af statsobligationer, kroneobligationer, skatkammerbeviser osv. osv. ophører. Så længe staten fjerner risikovillig kapital fra markedet med den ene hånd og uddeler milde gaver i form af kautioner og statsgarantier med den anden hånd, vil det fortsat gå værre og værre. Man skal ophøre med at ødelægge markedet, som staten gør med sin intervention med 650 mia. kr. i optagne lån, og før man får ændret på det forhold, falder renten ikke, og der bliver ikke frigjort risikovillig kapital på det danske marked.

Opgaven for regeringen og industriministeren bliver altså at få begrænset statens gældssætning og få nedbragt den eksisterende gæld. Når de to opgaver er løst, behøver man ikke at ofre ressourcer på denne her opgave, for så følger de automatisk med som en appelsin i turbanen.

Sonja Albrink (CD):

Også det forslag, som vi behandler her, ser CD meget positivt på, og i den aktuelle situation finder vi det helt naturligt, at den aftalte garantiordning i finansloven for 1993 forbedres.

Som jeg redegjorde for i min ordførertale til det lovforslag, som vi behandlede før, har de mindre virksomheder brug for en hurtig og aktiv støtte her fra Folketinget, så jeg skal kort sige, at vi vil medvirke til en hurtig udvalgsbehandling.

Hans Larsen-Ledet (RV):

Da mit partis ordfører ikke kan være til stede, skal jeg forsøge at fremkomme med nogle synspunkter på De Radikales vegne.

Lovforslaget er et forslag til ændring af lov om en garantiordning for udlån til nye aktiviteter i mindre virksomheder, lov nr. 1007 af 11. december 1992. Sigtet med forslaget er, at mindre service- og handelsvirksomheder nu også skal omfattes af loven, ligesom fremstillingsvirksomheder har været hidtil.

Der kan stilles kaution på indtil 400.000 kr. for lån til mindre virksomheder, og jeg opfatter også forslaget som en erkendelse af, at der er perspektiv i, at der oprettes flere mindre virksomheder, og at der netop er mulighed for stigende beskæftigelse i mindre virksomheder. Jeg tror, det er af meget stor værdi, at den er-

[Hans Larsen-Ledet]

kendelse er ved at brede sig; i 1980'erne var tesen, at alt skulle være større, og den holdning gjorde det ikke lettere for mindre virksomheder at skaffe den fornødne finansiering.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge industriministeren, om det ikke er meningen, at statskautionen også skal omfatte virksomheder, der er beliggende i landzone, altså uden for byområderne, hvor der jo er masser af virksomheder, eller i hvert fald har været det. Når jeg spørger på den måde, er det, fordi der er masser af eksempler i nyere tid på, at adskillige virksomheder har fået afslag på låneansøgninger under henvisning til, at de er beliggende i landzone. Der kan være andre ting, der kan begrunde afslag og tilsagn osv.; det er ikke det, jeg spørger om, men når afvisningen direkte begrundes med, at vedkommende virksomhed er beliggende i landzone, synes jeg i hvert fald, at det giver anledning til meget stor betænkelighed, ikke mindst i betragtning af den debat, vi havde forleden her på Christiansborg om det nære samfund og udviklingen i lokalsamfundene. Det skulle nemlig være tilfældet, at dette forslag hindrer udviklingen; vi skulle gerne kunne give den kaution, som lovforslaget giver mulighed for, til alle mindre virksomheder, uanset hvor de i øvrigt er beliggende.

Ellers er vi fra radikal side positivt indstillet over for lovforslaget.

Merethe Due Jensen (KRF):

Dette lovforslag er som bekendt en del af finanslovaftalen for at skabe vækst og skaffe flere i arbejde, og det er med særlig tilfredshed, at Kristeligt Folkeparti kan gå ind for forslaget. Der er efter vores opfattelse sket nogle meget vigtige forbedringer, nemlig at forslaget nu også omfatter handels- og serviceområdet.

Det er vigtigt, at man ikke overser denne sektor og kun tænker på fremstillingssektoren. Handel og service er netop den sektor, som ifølge OECD vil kunne skabe den største beskæftigelsesmæssige effekt, og det var derfor skuffende, at den forrige regering ikke ønskede, at vækstpakken skulle omfatte handel og service. Men nu er vi selv regeringsansvarlige, og det er derfor godt, at det nu er lykkedes at tilgodese handels- og serviceområdet.

Med det seneste rentefald og med nedsættelsen af lånebidraget fra 1½ pct. til 1 pct. er omkostningerne ved at optage lån for virksomhe-

derne nu yderligere forbedret, og vi forventer derfor, at denne del af vækstpakken vil få en god og positiv effekt på beskæftigelsen. Vi skal derfor tilsige lovforslaget vores støtte.

Industriministeren (Trøjborg):

Jeg vil gerne takke for de positive bemærkninger og svare på de spørgsmål, der er stillet af de tilstedeværende ordførere i salen.

Hr. Hans Larsen-Ledet spurgte, om forslaget også var gældende i landzonerne. Jeg kan bekræfte over for hr. Hans Larsen-Ledet, at det bestemte også er et af formålene med loven at øge pengeinstitutternes risikovillighed i forbindelse med udlån de steder, f.eks. i landzoner, hvor der ligger virksomheder, der har haft større vanskeligheder ved at optage lån, end godt er, når det gjaldt om at udvikle nye aktiviteter og fremme beskæftigelsen. Der er ingen tvivl om, at dette forslag vil medvirke til en mere fornuftig risikovurdering i et pengeinstitut, der låner ud til virksomheder beliggende i landzoner. Det vil selvfølgelig også være virksomheder beliggende på Bornholm f.eks., der vil kunne få glæde af den kaution på 50 pct., som staten påtager sig for et samlet beløb på 2 mia. kr. i 1993 og 1994.

Jeg vil gerne sige tak til fru Pia Larsen for de positive bemærkninger og kommentere den lille flig af forslaget, som fru Pia Larsen var knap så begejstret for, nemlig at vi foreslår at nedsætte bidraget i forbindelse med udstedelse af disse lån fra 1½ til 1 pct. Det skyldes, at vi har ændret definitionen i forhold til det tidligere forslag, hvor der var tale om udlån til en afgrænset kategori af virksomheder – nemlig fremstillingsvirksomheder – der var tale om udlån til nye virksomheder, og der var tale om udlån til egentlige nyaktiviteter. Nu har vi blødt grænserne op, servicevirksomhederne er kommet ind, og vi har også blødt op på begrebet nye aktiviteter; nu er der tale om, at også nye aktiviteter, der har forbindelse med den produktion, som man i øvrigt kører i virksomheden, har mulighed for at nyde godt af lovforslaget.

Det er regeringens opfattelse, at vi dermed får en større risikospredning, så vi på trods af, at vi forhøjer kautionen til 50 pct. og nedsætter bidraget fra 1½ til 1 pct., ikke kommer i den situation, at vi forøger tabet i ordningen. Derfor mener jeg, der er god begrundelse for at

[Industriministeren]

nedsætte bidraget til en enkelt procent, og jeg mener også, at det er et ganske godt signal, set i lyset af den aktuelle situation, som er opstået, siden vi behandlede forslaget sidst. Vi har oplevet en forværring af renteniveaet, en forværring af situationen i den finansielle sektor og af dens mulighed for at være risikovillig, fordi man er tvunget til at slanke sine balancer og se på, hvor man får den allerbedste forrentning af de eksisterende udlånsmuligheder.

Hr. Rahbæk Møller rejser spørgsmålet, om forslaget er tilstrækkeligt, hvis vi skal have gang i nye virksomheder, der også har innovative projekter; der vil efter hr. Rahbæk Møllers opfattelse være behov for en øget risikovillig mulighed for at få investeret egenkapital i virksomhederne. Hr. Rahbæk Møller gør ligeledes ganske rigtigt opmærksom på, at inflationen ikke længere kan medvirke til en hurtig afskrivning af en sådan investering af egenkapital, og at der ej heller er mulighed for at investere den friværdi, som man tidligere kunne oparbejde i sin egen private faste ejendom. Regeringen og jeg selv er fuldt opmærksomme på behovet, men imidlertid er det ikke sikkert, at industriministeren eller andre regeringsmedlemmer falder over en stor papkasse med mange hundrede millioner kroner på vej ud af folketingsalen. Der vil altså være tale om et behov for at finde finansieringsmuligheder for at etablere et sådant egenkapitalinstitut, eller hvad vi skal kalde det, og det er noget, regeringen arbejder meget seriøst på; men det kræver altså grundige overvejelser, også om, hvordan man i givet fald ville administrere en sådan ordning. Men der skal ikke herske tvivl om hos hr. Rahbæk Møller, at det er noget, som jeg ser meget seriøst på, og som der arbejdes på på fuldt tryk.

Lad mig afslutte med at sige tak for de positive bemærkninger; jeg er indstillet på at medvirke til, at udvalget får besvaret sine spørgsmål grundigt og i så hurtig takt, at vi forhåbentlig kan få vedtaget dette lovforslag så betids – og det skulle have været et svar til hr. Kim Behnke – at der i realiteten ikke vil blive tale om nogen væsentlig forsinkelse i forhold til, hvornår det oprindelige lovforslag skulle være trådt i kraft.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg vil gerne sige til industriministeren, at det var ikke primært et spørgsmål om tab i ordningen eller ej. Jeg henviste til, at der burde være en forskel på den ene og den anden slags lån, altså de lån, hvor man får en kaution på 50 pct. fra staten, og almindelige lån, hvor man ikke gør det. Hvis renten bliver den samme, synes jeg, det er urimeligt, og det bidrag og den præmie, der skulle betales, kunne meget passende illustrere forskellen på de to låneformer.

Industriministeren (Trøjborg):

Jeg er fuldstændig enig med fru Pia Larsen, og det er også regeringens forventning, at der kan blive tale om en lavere rente her. Men nok så vigtigt: Det er regeringens bestemte opfattelse, at der ville blive tale om større risikovillighed for pengeinstitutternes udlån af denne samlede lånemasse på 2 mia. kr., vi taler om her.

Det er også vores opfattelse – i øvrigt i overensstemmelse med det høringssvar, der er kommet fra Finansrådet – at der vil være tale om et større engagement, større vilje til at administrere ordningen fra pengeinstitutternes side, hvis vi kan finde en lidt større moderation på spørgsmålet om det pågældende bidrag, der kan give sig udtryk i en forøgelse af renten, i hvert fald i det første år, hvor bidraget skal betales. Så man kan altid diskutere frem og tilbage, om det skal være 1½ pct. eller 1 pct.; regeringen har altså valgt 1 pct., og vi mener, det er fornuftigt – ikke mindst set i lyset af de høringssvar, der er kommet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Den fg. formand (Ingrid Rasmussen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Boligudvalget (23/3 93):

Udtræder: Pernille Sams (KF)

Nyt medl.: Ole Bernt Henriksen (KF)

Indfødsretsudvalget (23/3 93):

Udtræder: Pernille Sams (KF)

Nyt medl.: Ole Bernt Henriksen (KF)

Udtræder: Erling Christensen (S)

Nyt medl.: Frederik Nørgaard (S)

Valutaudvalget (23/3 93):

Udtræder: Pernille Sams (KF)

Nyt medl.: Ole Bernt Henriksen (KF)

Arbejdsmarkedsudvalget (23/3 93):

Udtræder: Pernille Sams (KF)

Nyt stedf.: Ole Bernt Henriksen (KF)

Skatteudvalget (23/3 93):

Udtræder: Pernille Sams (KF)

Nyt stedf.: Ole Bernt Henriksen (KF)

Trafikudvalget (23/3 93):

Udtræder: Pernille Sams (KF)

Ny stedf.: Ole Bernt Henriksen (KF)

Udtræder: Erling Christensen (S)

Ny stedf.: Frederik Nørgaard (S)

Det Politisk-Økonomiske Udvalg (23/3 93):

Udtræder: Pia Kjærsgaard (FP)

Nyt medl.: Kirsten Jacobsen (FP)

Miljø- og Planlægningsudvalget (23/3 93):

Udtræder: Niels Højland (FP)

Ny stedf.: Ernst B. Schmidt (FP)

Kommunaludvalget (23/3 93):

Udtræder: Erling Christensen (S)

Nyt medl.: Frederik Nørgaard (S)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (23/3 93):

Udtræder: Erling Christensen (S)

Nyt medl.: Frederik Nørgaard (S)

Retsudvalget (23/3 93):

Udtræder: Erling Christensen (S)

Nyt medl.: Frederik Nørgaard (S)

Udvalget vedrørende en Bæredygtig Landbrugsudvikling (23/3 93):

Udtræder: Erling Christensen (S)

Nyt medl.: Frederik Nørgaard (S)

Udvalget vedr. Det Civile Beredskab (23/3 93):

Udtræder: Erling Christensen (S)

Nyt medl.: Frederik Nørgaard (S)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 25. marts 1993, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.31